

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 392

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 21 aprilie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 777 din 18 noiembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	2–5
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
52.	— Ordonanță de urgență privind unele măsuri bugetare destinate organizării și desfășurării celei de-a 21-a ediții a Conferinței Plenipotențiarilor Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor la București, în perioada 26 septembrie—14 octombrie 2022	6–7
★		
	Rectificări	7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 777

din 18 noiembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de George Adrian Manolache în Dosarul nr. 2.336/104/2017 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.660D/2019.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, doamna avocat Manuela Gornoviceanu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei autorului excepției, care susține că dispoziția legală încalcă principiul legalității incriminării din perspectiva lipsei calității previzibilității și accesibilității. Arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat anterior în legătură cu sintagmele cuprinse în art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, Curtea reținând aspecte contradictorii, care conduc la imposibilitatea distingerii între comportamentul ce reprezintă o neconformare la regulile fiscale și conduita pe care ar trebui să o aibă destinatarul normei din perspectiva legislației penale. Face referire la Decizia nr. 673 din 17 noiembrie 2016, paragraful 39. Susține că practica judiciară este extrem de vastă, norma penală fiind extinsă și la situațiile în care, fără a se pune problema unei atestări necorespunzătoare a împrejurărilor de fapt în evidențierea sau cu prilejul evidențierii în contabilitate a operațiunilor comerciale, se reține că sunt incidente dispozițiile referitoare la evaziunea fiscală.

4. Solicită Curții identificarea unui criteriu obiectiv care să diferențieze între situația încălcării raportului juridic de drept fiscal de către contribuabil și situația din penal. Arată că, la prima vedere, ar părea că noțiunea de „operațiune fictivă” implică în mod necesar un fals, aspect reținut și în deciziile nr. 4 din 21 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 22 decembrie 2008, și, respectiv, nr. 21 din 6 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1024 din 27 decembrie 2017, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție. În acest context, face referire la aspecte ale doctrinei din Franța și Belgia.

5. Față de aceste aspecte, susține că trebuie asigurată destinatarului normei cunoașterea exactă a conduitei interzise de legea penală. Apreciază că acest fapt s-ar putea realiza dacă instanța constituțională ar stabili că prin sintagma „evidențierea,

în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive” se înțelege doar atestarea unor fapte sau împrejurări de fapt necorespunzătoare adevărului, adică exact elementul material al laturii obiective a infracțiunii de fals, care are un înțeles clar și pentru persoanele care nu sunt specializate.

6. Susține că, în prezent, este la latitudinea organelor fiscale dacă un anume contribuabil verificat ajunge în fața organului de urmărire penală sau primește o sancțiune fiscală în urma emiterii unei decizii de impunere, neexistând un criteriu clar de diferențiere a acestor chestiuni. Așa fiind, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, și pronunțarea unei decizii interpretative pentru a se limita câmpul de aplicare al normei penale la ceea ce a dorit legiuitorul, și anume situația în care evidențierile contabile care produc avantaje fiscale sunt unele frauduloase, fiind atestate împrejurări de fapt necorespunzătoare adevărului.

7. Reprezentanta Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale. Susține că evaziunea fiscală este o infracțiune de prejudiciu, urmarea imediată fiind producerea unei pagube, infracțiunea consumându-se la momentul producerii acesteia. Nu orice omisiune de a evidenția în actele contabile ori în alte documente legale operațiunile comerciale sau veniturile realizate întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală, ci doar dacă se constată că scopul prevăzut de lege este urmărit prin săvârșirea faptei se va reține această infracțiune. Formulările speciale ce se regăsesc în materia contabilității și fiscalității impun contribuabililor obligații fiscale punctuale în ceea ce privește înregistrarea operațiunilor comerciale și a veniturilor obținute. Contribuabilul este obligat să își înregistreze toate aceste operațiuni în evidențele sale contabile, iar pe unele dintre acestea și în alte documente legale. Existența și întinderea prejudiciului reprezintă atributul exclusiv al instanței care soluționează acțiunea civilă în raport cu probele administrate legal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

8. Prin Decizia penală nr. 1.203 din 13 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.336/104/2017, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de George Adrian Manolache cu ocazia soluționării unei cauze penale.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia dezvoltă principiul clarității și previzibilității legii, făcând referire la Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, Decizia nr. 494 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 407 din 19 iunie 2012, Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013, Decizia

nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, și Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 14 martie 2016.

10. În continuare, face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la principiul clarității și previzibilității legii, de exemplu, hotărârile pronunțate în cauzele *Kokkinakis împotriva Greciei*, *Kononov împotriva Letoniei*, *Coëme și alții împotriva Belgiei*, *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2), *Leyla Şahin împotriva Turciei*, *Sanoma Uitgevers B.V. împotriva Țărilor de Jos* etc. Apreciază că, în timp ce în contabilitate se reflectă caracterul real sau nereal al desfășurării unor operațiuni economice de către o persoană fizică sau juridică, pe baza documentelor justificative întocmite în acest sens/care atestă derularea respectivei operațiuni, regimul fiscal ține doar de modul de aplicare a unor texte de lege incidente în cazul diverselor operațiuni pe care le realizează un contribuabil. Astfel, reglementarea art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 este neconstituțională deoarece incriminează infracțiunea de evaziune fiscală atât prin raportarea la înregistrările din contabilitatea unei societăți, cât și în relație cu regimul fiscal aplicabil respectivei operațiuni economice.

11. În continuare, în ceea ce privește noțiunea de „operațiune fictivă”, arată că aceasta este definită la art. 2 lit. f) din Legea nr. 241/2005 ca fiind disimularea realității prin crearea aparenței existenței unei operațiuni care în fapt nu există. Invocă jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție referitoare la infracțiunea de evaziune fiscală, în special Decizia nr. 272 din 28 ianuarie 2013 și Decizia penală nr. 1.113/2005, arătând că prin „operațiune fictivă” se înțelege înregistrarea în documentele contabile cu relevanță fiscală a unor cheltuieli care nu au existat în realitate sau care sunt mai mari/mici decât cele reale ori a unor cheltuieli pentru care nu există documente justificative. Cu alte cuvinte, operațiunile fictive sau nereale sunt simple consemnări sau mențiuni scriptice, înscrise în evidențe financiar-contabile și fiscale prevăzute de lege, ale unor operațiuni economice/tranzacții care nu au corespondent în realitatea faptică.

12. Totodată, face referire la Decizia nr. 21 din 6 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1024 din 27 decembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție cu ocazia soluționării unui recurs în interesul legii. În acest context, precizează că o operațiune economică este reală atunci când corespunde unei relații sociale concrete stabilite de contribuabil și este nereală atunci când nu există o asemenea relație. Relevant este, așadar, caracterul real sau nereal al raportului juridic relevat de actele contabile sau documentele legale. Referitor la importanța realității operațiunilor derulate, citează din Hotărârea nr. 193 din 19 februarie 2015, pronunțată Curtea de Apel Alba Iulia, și din Sentința penală nr. 8 din 20 ianuarie 2016, pronunțată de Tribunalul Ialomița.

13. Făcând referire la Decizia Curții Constituționale nr. 673 din 17 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 20 martie 2017, la Decizia Curții Constituționale nr. 675 din 17 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 31 martie 2017, și la Încheierea judecătorului de cameră preliminară din 12 februarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.506/1/2017/a1, apreciază că, în practică, se observă tendința de a localiza infracțiunea de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, în regimul contabil al contribuabilului și, de asemenea, se insistă pe caracterul real al derulării unor operațiuni comerciale între diferite persoane fizice sau juridice.

14. Precizând elemente de fapt din propriul dosar, autorul excepției apreciază că redactarea textului de lege criticat este defectuoasă și contravine în mod vădit dispozițiilor art. 23 alin. (12) din Constituție. Cu alte cuvinte, textul de lege criticat nu permite, teoretic, reținerea infracțiunii de evaziune fiscală în forma prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) atunci când operațiunile

economice derulate de presupusul contribuabil inculpat corespund realității faptice.

15. Arată că, deși există două abordări, practica judiciară nu este uniformă, iar soluțiile de condamnare pronunțate în temeiul textului de lege criticat, atunci când tranzațiile derulate între societăți sunt reale, contravin dispozițiilor art. 23 alin. (12) din Constituție. Or, dacă operațiunile comerciale/economice derulate de o persoană fizică sau juridică există în materialitatea lor și sunt înregistrate corespunzător/ca atare în registrele contabile și sunt înregistrate corespunzător/ca atare în registrele contabile și alte asemenea documente cerute de legislația aplicabilă, înseamnă că reținerile organelor penale cu privire la cauze precum cea în speță reprezintă doar situații juridice fiscale care nu au relevanță penală, problema fiind doar de regim fiscal aplicat, și nu au consecințe penale care să poată determina condamnarea persoanei implicate.

16. Face referire la Sentința penală nr. 110/P.I. din 21 noiembrie 2016, pronunțată de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, menținută prin Decizia nr. 380/A din 6 noiembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție. Susține că este săvârșită infracțiunea de evaziune fiscală atunci când substanța economică/fondul economic nu există, iar o operațiune este realizată doar în scopul reducerii bazei impozabile. Atunci când o operațiune are substanță economică, organele fiscale pot atrage eventual răspunderea operatorului economic în sfera dreptului fiscal, fără însă să se poată vorbi despre infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de textul de lege apreciat ca fiind neconstituțional. Codul fiscal definește fondul/conținutul economic al unei tranzacții în funcție de scopul economic al acesteia.

17. În concluzie, neconstituționalitatea dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 este dată de lipsa de claritate cu privire la „localizarea infracțiunii: în regimul contabil prin disimularea realității în evidențele contabile sau în regimul fiscal prin aplicarea unui regim fiscal diferit”.

18. **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Susține că dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 sunt constituționale, întrunind condițiile de claritate, previzibilitate și accesibilitate, conform prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), care consacra principiul legalității. Arată că dispozițiile art. 2 lit. e) din Legea nr. 241/2005 definesc obligațiile fiscale ca fiind „obligațiile prevăzute de Codul fiscal și Codul de procedură fiscală”, iar art. 2 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal reglementează impozitele, taxele și contribuțiile sociale obligatorii, pe când art. 1 pct. 27, 28 și 29 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală definește obligația fiscală. Precizează că, potrivit art. 9 alin. (1) din Legea contabilității nr. 82/1991, documentele oficiale de prezentare a activității economico-financiare a persoanelor prevăzute de acest act normativ în art. 1 alin. (1)—(4) sunt situațiile financiare anuale, întocmite potrivit reglementărilor contabile aplicabile. Acestea din urmă și raportările contabile sunt semnate de către cei care le-au întocmit — expert contabil, contabil-șef, altă persoană împuternicită de companie — și de către administratorul companiei. Responsabilitatea pentru activitatea financiar-contabilă revine atât administratorilor, cât și contabililor. Dispozițiile Legii nr. 241/2005 instituie măsuri de prevenire și combatere a infracțiunilor de evaziune fiscală și a unor infracțiuni aflate în legătură cu acestea, dispozițiile criticate sancționând evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive, în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale. În stabilirea sferei de aplicare a Legii nr. 241/2005 se au în vedere toate creanțele fiscale stabilite prin sistemul declarativ, fundamentat pe evidențe contabile. În final, invocă Decizia nr. 446 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 604 din 9 august 2016, Decizia nr. 871 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 29 februarie 2016, Decizia

nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, apreciind excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

19. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantei autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005. Se observă că la articolul 9 partea introductivă a alineatului (1) a fost modificată prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 1 aprilie 2021. Cu toate acestea, având în vedere că instanța de contencios constituțional a fost sesizată înainte de aceste modificări, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 55/2021, cu următorul conținut: „(1) *Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale: [...] c) evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive;*”.

23. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), privind principiul legalității, și în art. 23 alin. (12), referitor la legalitatea pedepsei, precum și în art. 20, referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportat la prevederile art. 7 referitor la principiul legalității incriminării și pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate, dintr-o perspectivă identică, prin Decizia nr. 446 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 604 din 9 august 2016. Cu acel prilej, Curtea a statuat cu valoare de principiu că dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție impun garanția reglementării prin lege a incriminării faptelor și stabilirea sancțiunii corespunzătoare și, în mod implicit, obligația în sarcina legiuitorului de a adopta legi care să respecte cerințele de calitate ale acestora, care se circumscriu principiului legalității prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție. Având în vedere jurisprudența proprie și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la condițiile pe care o lege trebuie să le îndeplinească pentru a fi conformă Constituției și convenției, Curtea a statuat că o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de convenție numai dacă norma este enunțată cu suficientă

precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita. Totodată, Curtea, având în vedere principiul generalității legilor, a reținut că poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii (paragrafele 13 și 14 din Decizia nr. 871 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 29 februarie 2016).

25. Referitor la dispozițiile de lege criticate, Curtea a observat, prin Decizia nr. 871 din 10 decembrie 2015, că, potrivit acestora, constituie infracțiune de evaziune fiscală săvârșirea faptelor în modalitățile prevăzute la alin. (1) lit. a)—g) al art. 9 din Legea nr. 241/2005, sub aspectul laturii subiective presupunând intenția directă calificată prin scop, și anume sustragerea de la îndeplinirea obligațiilor fiscale. De asemenea, potrivit normei de trimitere cuprinse în art. 2 din Legea nr. 241/2005, în înțelesul legii, expresia „obligații fiscale” se referă la obligațiile prevăzute de Codul fiscal și de Codul de procedură fiscală. Astfel, Curtea a reținut că, potrivit art. 1 alin. (1) din Codul fiscal (din 2003), „codul stabilește cadrul legal pentru impozitele, taxele și contribuțiile sociale obligatorii prevăzute la art. 2 din același act normativ”, precizându-se și contribuabilii care au obligația să plătească aceste impozite, taxe și contribuții sociale, precum și modul de calcul și de plată al acestora. Codul fiscal reglementează fiecare categorie de impozit, taxă și contribuție, indicând, de asemenea, persoana impozabilă, modul de determinare a impozitului, modul de declarare și termenele legale. În continuare, Curtea a observat că, potrivit art. 22 din Codul de procedură fiscală (din 2003), prin obligații fiscale, în sensul acestui cod, se înțelege: obligația de a declara bunurile și veniturile impozabile sau, după caz, impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat; obligația de a calcula și de a înregistra impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat în evidențele contabile și fiscale; obligația de a plăti la termenele legale impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat; obligația de a plăti dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere, după caz, aferente impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor sume datorate bugetului general consolidat, denumite obligații de plată accesorii; obligația de a calcula, de a reține și de a înregistra în evidențele contabile și de plată, la termenele legale, impozitele și contribuțiile care se realizează prin stopaj la sursă; orice alte obligații care revin contribuabililor, persoane fizice sau juridice, în aplicarea legilor fiscale. De asemenea, Curtea a observat că termenul de „obligație fiscală” este definit și în art. 1 pct. 27 din Codul de procedură fiscală din 20 iulie 2015, care, potrivit art. 353, a intrat în vigoare de la 1 ianuarie 2016. Astfel, obligația fiscală reprezintă obligația de plată a oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând obligația fiscală principală și obligația fiscală accesorie. Totodată, potrivit art. 1 pct. 28 și pct. 29 din același act normativ, obligația fiscală principală reprezintă obligația de plată a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, precum și obligația organului fiscal de a restitui sumele încasate fără a fi datorate și de a rambursa sumele cuvenite, în situațiile și condițiile prevăzute de lege, iar obligația fiscală accesorie este definită ca fiind obligația de plată sau de restituire a dobânzilor, a penalităților sau a majorărilor aferente unor obligații fiscale principale. Totodată, Curtea a reținut că, potrivit art. 1 alin. (1) din Codul fiscal din 8 septembrie 2015, care, potrivit art. 501, a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2016, acesta stabilește cadrul legal privind impozitele, taxele și

contribuțiile sociale obligatorii prevăzute la art. 2 alin. (2) din același act normativ, care sunt venituri ale bugetului de stat, bugetelor locale, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetului asigurărilor pentru șomaj și fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, contribuabilii care au obligația să plătească aceste impozite, taxe și contribuții sociale, precum și modul de calcul și de plată a acestora (paragrafele 15—18 din Decizia nr. 871 din 10 decembrie 2015).

26. În acest context, Curtea a reținut că, prin Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, a statuat că este necesar ca între actele normative care reglementează un anumit domeniu să existe atât o conexiune logică pentru a da posibilitatea destinatarilor acestora să determine conținutul domeniului reglementat, cât și o corespondență sub aspectul forței lor juridice. În acest sens, normele de tehnică legislativă statuează că actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care actul normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel cu care se află în conexiune [art. 13 lit. a) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative]. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere [art. 16 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 24/2000], care operează întotdeauna între acte normative cu aceeași forță juridică. Referitor la tehnica trimiterilor legislative, Curtea, prin Decizia nr. 82 din 20 septembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 19 martie 1996, a reținut că trimiterea de la un text de lege la altul în cadrul unui anumit act normativ sau la un alt act normativ este un procedeu frecvent utilizat în scopul realizării economiei de mijloace. Pentru a nu se repeta de fiecare dată, legiuitorul poate face trimitere la o altă prevedere legală în care sunt stabilite expres anumite prescripții normative. Efectul dispoziției de trimitere constă în încorporarea ideală a prevederilor la care se face trimiterea în conținutul normei care face trimitere. Se produce astfel o împlinire a conținutului ideal al normei care face trimiterea cu prescripțiile celui alt text (paragrafele 19 și 20 din Decizia nr. 871 din 10 decembrie 2015).

27. Plecând de la aceste premise, prin Decizia nr. 871 din 10 decembrie 2015, Curtea a apreciat că sintagma „obligații fiscale” prevăzută de art. 9 din Legea nr. 241/2005 este clar definită de lege, indivizii putându-și da seama din conținutul dispozițiilor legale incidente care sunt actele sau omisiunile care angajează răspunderea penală a acestora, prevederile criticate întrunind condițiile de claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate circumscrise principiului legalității prevăzut de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție (paragraful 21). Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin Decizia nr. 871 din 10 decembrie 2015, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

28. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat, cu privire la art. 7 paragraful 1 din convenție, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei, că semnificația noțiunii de „previzibilitate” depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Astfel, principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, și Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 109).

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de George Adrian Manolache în Dosarul nr. 2.336/104/2017 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 noiembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind unele măsuri bugetare destinate organizării și desfășurării celei de-a 21-a ediții a Conferinței Plenipotențiarilor Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor la București, în perioada 26 septembrie—14 octombrie 2022

Ca urmare a aprobării Memorandumului cu tema „Aprobarea prezentării candidaturii României pentru organizarea celei de-a 21-a ediții a Conferinței Plenipotențiarilor Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor din anul 2022”, în ședința Guvernului din 3 aprilie 2019,

având în vedere depunerea candidaturii României pentru organizarea ediției din anul 2022 a Conferinței Plenipotențiarilor Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor,

Ca urmare a Acordului dintre Guvernul României și Uniunea Internațională a Telecomunicațiilor privind găzduirea, organizarea și finanțarea Conferinței Plenipotențiarilor Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor (București, România, 26 septembrie—14 octombrie 2022), semnat la Geneva la 30 iunie 2021, ratificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2021, aprobată prin Legea nr. 284/2021, document ce stabilește anumite obligații referitoare la condițiile tehnice și organizatorice ce trebuie oferite pentru buna desfășurare a conferinței,

luând în considerare importanța organizării Conferinței Plenipotențiarilor Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor în condițiile și cu respectarea obligațiilor asumate de Guvernul României, sunt necesare asigurarea urgentă a cheltuielilor organizatorice și logistice necesare pregătirii, organizării și desfășurării acestui eveniment, precum și crearea cadrului legislativ necesar pentru ca Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații să poată asigura finanțarea cheltuielilor aferente pregătirii, organizării și desfășurării acestui eveniment, și prin atragerea de sponsorizări sub formă de bunuri materiale și mijloace financiare.

Deoarece situația prezentată întrunește premisele unei situații urgente și extraordinare, care impune adoptarea de măsuri imediate în vederea stabilirii cadrului normativ potrivit, neadoptarea acestor măsuri, cu celeritate, putând avea consecințe negative, în sensul în care ar putea conduce la nerespectarea angajamentelor asumate de România prin Acordul dintre Guvernul României și Uniunea Internațională a Telecomunicațiilor privind găzduirea, organizarea și finanțarea Conferinței Plenipotențiarilor Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor (București, România, 26 septembrie—14 octombrie 2022),

ținând cont de contextul internațional actual, ce afectează disponibilitatea și termenele de furnizare a tipurilor de echipamente tehnice, logistice și de infrastructură de comunicații și rețelistică, pe care România și le-a asumat să le instaleze și să le pună la dispoziție în spațiile de lucru în care au loc lucrările Conferinței, ceea ce implică finanțarea de urgență a cheltuielilor aferente,

întrucât elementele menționate anterior vizează un interes public și constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată și impune adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 14 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, aprobată prin Legea nr. 113/2010, cu modificările și completările ulterioare, în anul 2022, din disponibilitățile înregistrate de Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, reprezentând excedent din anii anteriori, suma de 88.000 mii lei se virează la bugetul de stat, la capitolul 41 „Alte operațiuni financiare”, paragraful 41.01.16 „Disponibilități din excedentele anilor precedenți”, în termen de 5 zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Suma prevăzută la alin. (1) se virează în contul de venituri ale bugetului de stat deschis la Activitatea de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București, codificat cu codul de identificare fiscală al Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații.

(3) Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații comunică Ministerului Finanțelor virarea sumei prevăzute la alin. (1) în termen de 3 zile de la data virării acesteia.

(4) Se autorizează Ministerul Finanțelor, în baza comunicării Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații prevăzută la alin. (3), în limita sumei încasate la bugetul de stat potrivit alin. (1), să majoreze veniturile bugetului de stat și creditele de angajament și creditele bugetare ale bugetului Ministerului Finanțelor — Acțiuni Generale, la capitolul 54.01 „Alte servicii publice generale”, titlul 50 „Fonduri de rezervă”, articolul 50.01 „Fond de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului”.

(5) Prin derogare de la prevederile art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, în limita sumelor prevăzute la alin. (4), prin hotărâre a Guvernului se repartizează sume ordonatorilor

principali de credite ai bugetului de stat sau unităților administrativ-teritoriale cu atribuții în organizarea și desfășurarea celei de-a 21-a ediții a Conferinței Plenipotențiarilor Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor la București, în perioada 26 septembrie—14 octombrie 2022.

(6) Sumele rămase neutilizate la nivelul unităților administrativ-teritoriale se restituie la bugetul de stat, la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, până la data de 10 decembrie 2022.

Art. 2. — Prin derogare de la prevederile art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 32/1994 privind sponsorizarea, cu modificările și completările ulterioare, Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații poate beneficia de sponsorizări, constând în bunuri materiale și mijloace financiare și pentru activitățile aferente pregătirii, organizării și desfășurării Conferinței Plenipotențiarilor Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Ministrul cercetării, inovării și digitalizării,

Marcel-Ioan Boloș

Ministrul finanțelor,

Adrian Căciu

Președintele Autorității Naționale pentru
Administrare și Reglementare în Comunicații,

Stoica Vlad Ștefan

București, 21 aprilie 2022.

Nr. 52.

★

RECTIFICĂRI

La Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 60/2022 privind aprobarea transferului drepturilor dobândite și al obligațiilor asumate prin 5 licențe de concesiune pentru exploatare, încheiate între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Carpart Agregate — S.A., publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 14 aprilie 2022, se face următoarea rectificare:

— în preambul, în loc de:

„— art. 24 alin. (1) și (9) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 109—113 din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare;”

se va citi:

„— art. 24 alin. (3) lit. a) și alin. (9) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare;”.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2022 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.380	380	138
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2022 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

